

Rettevejledning til opgave 1

Spørgsmål

1. Kan Hansen møde i retten for Brancheforeningen Danske Flyselskaber og F-air?

Hansen har ifølge oplysningerne været ansat i Brancheforeningen Danske Flyselskaber i mere end 1 måned, og han er ikke ansat med det formål at møde i retten. Han kan således efter retsplejelovens § 260, stk. 3, nr. 4, møde i retten for Brancheforeningen Danske Flyselskaber.

En mandatarfuldmagt kan ikke bruges til at omgå reglerne om rettergangsfuldmægtige, jf. Den civile retspleje, s. 59 f. Hansen skal således opfylde betingelserne for at være rettergangsfuldmægtig for F-air. Hansen er efter oplysningerne ikke advokat, jf. retsplejelovens § 260, stk. 2, og selv om Brancheforeningen Danske Flyselskaber fører sagen som mandatar for F-air, er foreningen ikke part i denne sag. Da Hansen således i forhold til sagen mod F-air ikke er ansat hos en part, kan retsplejelovens § 260, stk. 3, nr. 4, heller ikke anvendes. Han kan således ikke møde i retten for F-air.

Da retten har bestemt, at sagen ikke skal behandles efter retsplejelovens § 39 om sager om mindre krav, finder retsplejelovens § 260, stk. 5, ikke anvendelse.

2. Har Københavns Byret – gennem bestemmelser om værneting eller på andet grundlag – stedlig kompetence til at behandle kravene mod Brancheforeningen Danske Flyselskaber og F-air?

Brancheforeningen Danske Flyselskaber fremsætter ikke indsigelse mod rettens kompetence i svarskriftet. Der er således værneting for kravet mod foreningen ved Københavns Byret, jf. retsplejelovens § 248, stk. 1, 2. pkt.

F-air fremsætter derimod indsigelse mod rettens kompetence i svarskriftet. Da selskabet har sit hovedkontor – og dermed hjemting – i Aarhus, jf. retsplejelovens § 238, skal det derfor diskuteres, om der på andet grundlag er værneting ved Københavns Byret. Bhatt købte sin billet hos selskabet Ibera, så retsplejelovens § 242 kan ikke anvendes, idet han ikke har indgået en aftale med F-air. Da påstanden omhandler en retskrænkelse, kan det derimod overvejes at anvende retsplejelovens § 243, men krænkelsen er under alle omstændigheder foregået i Barcelona. De supplerende værnetingsregler kan således ikke anvendes.

Bhatt anmodede retten om at behandle stævningerne under én sag, jf. retsplejelovens § 250, stk. 1. Betingelserne i stk. 1, nr. 1-4, er opfyldt, og hverken Brancheforeningen Danske Flyselskaber og F-air har gjort indsigelse mod anmodningen om kumulation. Selv om der ikke er værneting for kravet mod F-air ved Københavns Byret, kan retten således behandle kravet efter reglerne om kumulation.

3. Har Bhatt tilstrækkelig interesse i at få behandlet sine påstande mod Brancheforeningen Danske Flyselskaber og F-air?

Påstanden mod Brancheforeningen Danske Flyselskaber bygger ikke på et konkret retsforhold mellem Bhatt og foreningen. Retten skal på et generelt grundlag fortolke retningslinjerne med henblik på at afgøre, om de kan føre til en krænkelse. Påstanden skal således afvises, idet Bhatt ikke har en tilstrækkelig aktuel interesse i påstanden, jf. Den civile retspleje, s. 147.

Påstanden mod F-air bygger derimod på et konkret retsforhold, og Bhatt har derfor som udgangspunkt en aktuel interesse. Selv om F-air har tilbudt et mindre beløb i compensation, er den væsentligste interesse i denne sammenhæng formentlig den ideelle interesse i at få fastslået krænkelsen. Det bør således diskuteres, om dette ikke er tilstrækkeligt til at begrunde, at Bhatt har den fornødne retlige interesse, men resultatet er ikke afgørende, sml. U 2007.2161 H og Den civile retspleje, s. 144.

4. Bør retten tillade, at Jacob Jacobsen føres som vidne?

Foreningen ønsker for det første at afhøre Jacobsen om det konkrete arbejde med retningslinjerne før sagens anlæg. En vidneforklaring om konkrete forhold, der har betydning for sagen, rejser ikke særlige spørgsmål.

Foreningen ønsker for det andet at afhøre Jacobsen om nogle generelle temaer i forbindelse med forskelsbehandling. Der er således tale om en sagkyndig vidneforklaring om generelle forhold. Det antages almindeligvis, at retten kan tillade dette, jf. Den civile retspleje, s. 594, men Jacobsen har i dette tilfælde arbejdet for foreningen, herunder i forbindelse med de i sagen omhandlede retningslinjer. Retten bør henset til dette afskære forklaringen efter retsplejelovens § 341.

Rettevejledning til opgave 2

Spørgsmål

1. Var det korrekt, at Retten i København havde kompetence til at behandle sagen?

Spørgsmålet vedrører navnlig stedlig kompetence. Belle Bank AS har hovedkontor i Stockholm, og dermed er sagen omfattet af Domsforordningen, jf. art. 6. Domsforordningens værnetingsbestemmelser giver anledning til følgende overvejelser omkring byrettens kompetence:

Da der er tale om krav i henhold til en leasingkontrakt, må det overvejes, om der er opfyldelsesværneting i Danmark, jf. DF art. 7. Den studerende bør konkludere, at der er tale om en låneaftale (finansieringsaftale), som formentlig er omfattet af DF art. 7, nr. 1, litra b. En låneaftale opfyldes i udgangspunktet ved långivers hjemsted, og derfor i Stockholm. Det kan ikke forventes, at de studerende kender til leasingkonstruktioner, anser den studerende aftalen som en lejeaftale, er der tale om en situation, hvor der stilles en kopimaskine til rådighed i Danmark. I så fald er den opfyldt her i landet.

Den studerende bør også diskutere, hvorvidt Retten i København har kompetence som følge af, at sagen ønskes behandlet sammen med sagen mod Conon Copy, hvilket er reguleret i DF art. 8, stk. 1, nr. 1. Da Conon Copy har hjemting i København, jf. rpl § 238, er der kompetence til at behandle sagen mod Belle Bank ved Retten i København, hvis sagerne er snævert forbundne. Det følger af retspraksis, at der er tale om en snæver mulighed, men det kræves ikke, at det er samme retsforhold. Selvom Abrahamsens krav mod Belle Bank og Conon Copy ikke har samme retsgrundlag, da kravet mod Belle Bank er kontraktretligt, hvorimod kravet mod Conon Copy er erstatning uden for kontrakt, er der formentlig tale om, at de har en så snæver indbyrdes sammenhæng, at det er ønskeligt, at de behandles sammen, jf. også U 2018.1525H.

(DCR s. 299-300)

2. Var det korrekt, at retten henviste parterne til selv at udforme spørgsmålene?

Afgørende for om det er retten eller parterne, der skal udforme spørgsmålene til den sagkyndige, er, om sagen er omfattet af småsagsprocessen, idet denne adskiller sig fra den almindelige proces ved, at det er domstolen, der udarbejder spørgsmål til en sagkyndig, hvorimod parterne selv skal udforme spørgsmål i den almindelige proces, jf. rpl § 197.

Den studerende skal derfor kunne identificere, at advokat Rasmussen henviser til reglerne om bevisførelse i småsagsprocessen, hvorimod retten henviser til reglerne i den almindelige proces.

Den studerende skal herefter vurdere, om sagen som følge af kravets størrelse er omfattet af retsplejelovens kapitel 39. I udgangspunktet kan sager med krav på højst 50.000 kroner behandles under småsagsprocessen, jf. rpl § 400. I sagen nedlægges der dels en betalingspåstand på 39.000 kroner, der derfor isoleret er under 50.000 kroner, men der nedlægges tillige en anerkendelsespåstand om nedsættelse af de fremtidige leasingydelse. Da der er tale om objektiv kumulation, må det først konstateres, at de to krav skal lægges sammen, og sagen er derfor ikke omfattet af småsagsprocessen, blot fordi betalingspåstanden er under 50.000 kroner. Anerkendelsespåstanden har en værdi, der kan opgøres, idet differencen på 13.000 kroner for så vidt angår de fremtidige 69 ydelser må lægges sammen, jf. rpl § 401, stk. 2. Værdien overstiger derfor grænsen for, hvad der kan medtages under småsagsprocessen, og det var således korrekt, at domstolen anførte, at parterne skulle følge fremgangsmåden i § 197.

3. Var det korrekt, at retten nægtede tilladelse til nyt syn og skøn?

Adgangen til nyt syn og skøn ved en ny skønsmand er reguleret i rpl § 209 og afgørende er, om retten finder det hensigtsmæssigt, jf. rpl § 209, 2. pkt. Afgørende er her, om der er foretaget grundlæggende fejl, der gør skønsmanden uegnet til at varetage opgaven. Da Eriksen var forudindtaget forinden retssagen og allerede havde været involveret i denne, bør retten tillade nyt syn og skøn.

(DCR s. 585-586)

4. Bør retten genoptage sagen?

Retten kan afsige udeblivelsesdom, når der ikke afgives påstandsdokument, jf. rpl § 357, stk. 1, når retten, som det er tilfældet i sagen her, har meddelt parterne dette.

Spørgsmålet om genoptagelse er reguleret i retsplejelovens § 367, hvorefter en sagsøgt, der er dømt som udebleven, kan søge om genoptagelse senest 4 uger efter dommens afsigelse. Da dommen er afsagt den 20. september 2019, og genoptagelsesbegæringen først uploades den 25. oktober 2019, er denne frist overskredet. Spørgsmålet er herefter, om sagen alligevel kan genoptages efter § 367, 2. pkt. Selvom bestemmelsen alene kan anvendes undtagelsesvist, bør retten tillade genoptagelse. Dels fordi anmodningen er fremkommet rimelig hurtigt efter Belle Banks kendskab til dommen, og særligt da Belle Bank er selvmøder i forbindelse med anmodningen, og der er tale om en fejl, som kan henføres til den udtrædende advokat.

(DCS s. 418-419)